

[Lysholt Hansen.]

som ministeren og hans partifæller forsøgte at få til at tro, at de virkelig havde det ringere, end de selv var klar over — for det var jo det, man gjorde.

Det ville have givet den befolkning, man nu agter at beskutte så hårdt, en fornemmelse af, at hverken den eller den forrige regering har båret sig slet så tåbeligt ad, som de nuværende regeringspartier gerne ville give det udseende af.

Da befolkningen i almindelighed ikke læser bemærkninger til lovforslag, vil jeg gerne gengive lidt af disse bemærkninger og deres beskrivelse af udviklingen i dansk økonomi og erhvervsliv under de seneste års socialdemokratiske styre. Med klare tal viser ministeren, at agitationen om, at socialdemokratiske regeringer nærmest pantsætter fremtidige generationer med optagelse af udenlandske lån, ikke kan holde. Det er så rigtigt, som det siges i bemærkningerne, at statens udenlandske lånegæld er meget beskedne. Renter og afdrag vil således i de kommende år kun være på ca. 2 pct. af den årlige eksport, altså en beskedne del af de løbende valutaindtægter, som finansministeren selv udtrykker det — og jeg vil føje til: af nationalproduktet kun $\frac{1}{2}$ pct.

Ministeren føjer endog til, hvad vi ikke altid har kunnet vinde forståelse for hos de konservative, at det har været yderst fornuftigt at optage lånene, fordi kapitalen er blevet anvendt til en høj investeringsaktivitet til fremme af industrialiseringen. Det har vist sig ved, at bruttoinvesteringerne fra 1960 til 1966 er steget med 50 pct., hvilket er noget mere end stigningen i bruttonationalproduktet i samme tid. Det betyder, som ministeren rigtigt siger, at investeringerne i disse år har udgjort en stigende del af nationalproduktet, og det er jo en helt anden snak end den, vi har været vant til at høre, og den, vi har hørt under valgkampen. Det viser ganske klart, at den tale, man har ført om en regering, der var erhvervsfjendtlig, overhovedet ikke har hold i virkeligheden. Jeg synes, at det er stort og rigtigt og fint — ja, jeg ved næsten ikke alt det, jeg rigtig kan sige til finansministeren — at han her åbent indrømmer, at alt det, man har stået og sagt, var der faktisk intet hold i.

Det er faktisk et ganske godt resultat, sær-

lig når det tages i betragtning, at kun en mindre del af stigningen i investeringerne er blevet finansieret ved optagelse af lån i udlandet. Det vil nemlig sige, at næsten hele investeringsfremgangen er blevet dækket gennem væksten i den indenlandske opsparing, hvilket ministeren da også loyalt og rigtigt gør opmærksom på. Så har vilkårene måske alligevel slet ikke, som man ellers gerne har villet have befolkningen til at tro, været så dårlige for opsparingen.

Efter det, der står i disse bemærkninger, tror jeg, man kan sige, at den danske befolkning ikke behøver at have nogen dårlig samvittighed med hensyn til den opsparing, den har foretaget i årene 1960-66. Den har nu fået at vide, også af venstre og de konservative, at der under socialdemokratisk styre har været endog fine muligheder for at foretage opsparing, muligheder, som befolkningen heldigvis har brugt — og brugt flittigt. Men så har der heller ikke været meget hold i snakken om, at den foregående regering har gjort det næsten umuligt at leve i dette samfund og i hvert fald umuligt at spare op. Der har været en reel, en stor, en stærkt stigende opsparing til gavn for hele det danske samfund. Befolkningen kan så kun håbe, at mulighederne også vil være til stede for at spare op, efter at den nuværende regering har pålagt de skatter og afgifter, som vi har behandlet her i tinget i den seneste tid.

Jeg forstår godt, at regeringen vil sikre sig mulighederne for at kunne optage udenlandske lån til fortsættelse af den strukturforandring, det danske samfund også i de kommende år skal igennem. Det er fornuftigt, og det kan naturligvis få tilslutning fra socialdemokratiet. Jeg forstår også ministerens lidt selvtrøstende bemærkning om, at det naturligvis ikke er regeringens agt alene — med en tyk streg under alene — at forlade sig på låntagning i udlandet for at dække underskud på betalingsbalancens løbende poster. Nej, man skulle næsten sige, at det da også var utænkeligt. Vi er blevet helt klar over efter det, vi har oplevet i tinget i den seneste tid, at befolkningen nok skal komme til i form af nedsættelse af forbruget at bære sin del af byrden med at få ligevægt på betalingsbalancens løbende poster.

Ministeren siger ikke noget i bemærkningerne om, hvad disse lån skal bruges til. Man